

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: یوری روبتسوف* (Yuri RUBTSOV)

برگردان: ا. م. شیری

۱۱ می ۲۰۲۳

نور جاودانه پیروزی بزرگ

«نسل‌های آینده مانند ما، به دین خود در قبال ارتش سرخ بدون قید و شرط اذعان خواهند کرد...»

خلق‌های اتحاد شوروی با دفاع از میهن خود در جنگ کبیر میهنی، مردمان دیگر را از بردگی و نابودی فزیکتی نجات دادند، از مرگ بسیاری از کشورها جلوگیری کردند، اجازه تخریب تمدن روی زمین را ندادند. از میان همه رهبران غربی که از نقش اتحاد جماهیر شوروی و ارتش سرخ آن در شکست فاشیسم المان ارزیابی بالائی ارائه کردند، چرچیل واضح‌تر از دیگران بیان کرد.

از سخنرانی وینستون چرچیل، نخست وزیر بریتانیا در رادیو در گرماگرم نبرد پیروزمندانه ستالینگراد در ۱۵ فبروری ۱۹۴۳: «به جای پیروزی‌های آسان و غنایم غنی که هیتلر و گروهش در غرب به دست آوردند، در روسیه فقط شکست خوردند، دچار هزیمت شدند، بی‌شرمانه مرتکب جنایات بی‌سابقه شدند، تعداد زیادی از سربازان المانی را از دست دادند و در قلمرو پر برف روسیه آن‌ها فقط باد سرد به دست آوردند. این... در نهایت وضعیت جهان را تعیین می‌کند و پیروزی را که قبلاً ممکن نبود، امکان‌پذیر می‌سازد.»

وینستون چرچیل در پیام شخصی به یوسف ویساریونویچ ستالین در ۲۷ اکتوبر ۱۹۴۴ تصریح کرد: «...این ارتش روسیه بود که ماشین جنگی المان را در هم کوبید». متن پیام شخصی نخست وزیر بریتانیا به ستالین که چهار ماه بعد، در ۲۲ فبروری ۱۹۴۵ فرستاده شد، کمتر تأثیرگذار نیست: «نسل‌های آینده مانند ما شاهدان زنده این دستاوردهای باشکوه، به دین خود در قبال ارتش سرخ بدون قید و شرط اذعان خواهند کرد.»

فرانکلین روزولت نیز در باره موفقیت‌های نظامی چشمگیر ارتش سرخ سخن گفت. رئیس جمهور امریکا در سال سخت ۱۹۴۲ برای ارتش سرخ نوشت: «در جبهه اروپا، بدون شک، مهمترین رویداد سال گذشته، حمله کوبنده ارتش بزرگ روسیه علیه یگان‌های قدرتمند المانی بود. نیروهای روسی بیش از مجموع همه نیروهای کشورهای متحد، نیروهای انسانی، هواپیماها، تانک‌ها و تسلیحات دشمن مشترک ما را نابود کرده‌اند و همچنان به نابود کردن آن‌ها ادامه می‌دهند».

روزولت بعداً تأکید کرد: «ارتش سرخ و مردم روسیه بدون شک نیروهای مسلح المان را مجبور کردند تا در مسیر شکست نهائی قرار گیرند».

هری ترومن که بعد از مرگ ناگهانی روزولت به عنوان جانشین او، رئیس جمهور و فرمانده کل قواء شد، علی‌رغم این واقعیت که او به مقابله با اتحاد جماهیر شوروی مصمم بود، اما در ارزیابی نقش اتحاد جماهیر شوروی در جنگ جهانی دوم واقع‌بینی خود را نشان داد: «ما عمیقاً از سهم عظیم اتحاد جماهیر شوروی در غنای تمدن و آزادی قدرانی می‌کنیم. شما توانائی خلق‌های آزادی‌خواه و فوق‌العاده شجاع را در امر درهم شکستن نیروهای شیطانی بربریت، صرفنظر از قدرت آن‌ها، نشان دادید».

اکنون غرب ارزیابی‌های کاملاً متفاوتی ارائه می‌دهد. ظاهراً سخنان پیامبرگونه چرچیل مبنی بر این که «نسل‌های آینده مانند ما، به دین خود در قبال ارتش سرخ بدون قید و شرط اذعان خواهند کرد»، محقق نشد...

اخیراً، کارول ناوروتسکی، رئیس مؤسسه یادبود ملی پولند، با اظهار نظر در باره تخریب بنای یادبود ارتش سرخ، که در سال ۱۹۴۵ در شهر گلوبچیتسا در منطقه اوپوله برای ابدی کردن خاطره تقریباً ۷۰۰ سرباز جانباخته جبهه اول اوکراین ارتش سرخ در نبردها برای آزادی شهر ساخته شد، و قیحانه صحبت کرد. فاشیست پولندی گفت: «ما بیش از ۳۰ سال صبر کردیم تا چنین پدیده‌ها تخریب شوند... و زمانی که آخرین آن‌ها نابود شود، ما کاملاً راضی خواهیم بود... این، یادواره تحقیر قربانیان و بزرگداشت مجرمان است. ادای احترام به گناهکار است... ما با یادواره‌هایی سروکار داریم که شعور اجتماعی را تخریب می‌کنند». منظور ناوروتسکی از قربانیان، پولندی هائی بودند که ارتش سرخ آن‌ها را از دست المان‌ها آزاد کردند و منظور او از مجرمان، جانباختگان آزادی‌بخش شوروی هستند. بهتر بود اجداد پان پولندی جانی در آشوبتیس به صابون تبدیل می‌شدند تا ظهور «اشغالگران» روس را نبینند!

[کارول ناوروتسکی، این پان پولندی مبتلا به سندروم ستکهلم، بعید است حتی اطلاع کمی از تاریخ فاجعه‌بار کشورش نداشته باشد. او نه تنها نمی‌خواهد اردوگاه مرگ آشوبیتس را به خاطر آورد، حتی نمی‌خواهد بداند که هیتلر به دنبال اشغال پولند درست ۴۰ روز بعد از شروع جنگ جهانی دوم، آن را فرمانداری پنجم المان اعلام کرد و هانس فرانک، یکی از محکومان به مرگ در دادگاه نورنبرگ را به عنوان فرماندار پولند تعیین کرد- مترجم].

این آقا از این که برخی از ساکنان پولند، از جمله، مقامات محلی، به نظر او «به شکلی عجیب» از اظهار ناسپاسی به کسانی که جان خود را فدا کردند تا نسل فعلی پولندی‌ها زنده بمانند، تعجب می‌کند.

در طول سال‌ها تغییرات زیادی روی داده است... با این حال، در غرب، همه حاضر نیستند شاهکار تاریخی ارتش سرخ را فراموش کنند.

در صوفیه، علی‌رغم تزلزل‌های شرم‌آور مقامات (اجازه دادن یا نه؟)، در ۹ می، مراسم راهپیمائی هنگ جاویدان برگزار می‌شود. پاول ایوانف، رئیس بنیاد هنگ جاویدان در بلغارستان گفت که کمیته سازماندهی قصد لغو این راهپیمائی را ندارد. این مراسم برگزار خواهد شد.

روز ۸ می، هنگ جاویدان از مرکز پاریس به سمت قبرستان پر-لاشز در پاریس حرکت کرد. روس‌ها در معیت فرانسوی‌ها در آن شرکت کردند. به گزارش فیگارو، به مناسبت جشن هشتادمین سالگرد نبرد ستالینگراد در ولگاگراد در فبروری، خوانندگان گزارش با نام مستعار ددال و سلون موی چنین واکنش نشان دادند: «متفقین به لطف روس‌ها پیروز شدند و ایالات متحده در ارائه پشتیبانی تاکتیکی در فرانسه تأخیر کرد. برای این که قیل از آن در ایتالیا گیر کرده بود... اما افرادی که از جنگ جان سالم به در بردند، پیروزی در ستالینگراد را به یاد دارند. و برای این دعا کردند. در نبرد برای شهر ... ورماخت اولین شکست واقعی خود را در آن جنگ متحمل شد ... و این رویداد یک نقطه عطف واقعی شد».

اگر چه با سختی، اما در مقابل فشار دیوانه‌وار دروغ‌های امروز می‌توان مقاومت کرد! این، ممکن و لازم است!

تسلیم شدن به معنای خیانت به پدران و پدربزرگان است.

پیروزی بزرگ، قله‌ای بلند و غیرقابل تسلیم است!

مأخوذ از: [بنیاد فرهنگ ستراتیژیک](#)

۲۰ اردیبهشت-ثور ۱۴۰۲

*دکتر علوم تاریخ، عضو شورای علمی انجمن نظامی-تاریخی روسیه